de Eend. «'t Is gewoonlijk een kikvorsch of een worm. De vraag is maar, wat vond de aartsbisschop?»

De Muis lette niet op deze vraag, maar ging haastig voort: «vond het geraden met Edgar Atheling, Willem tegemoet te gaan en hem de kroon aan te bieden. Willems eischen waren in den beginne matig, maar de onbeschaamdheid zijner Noormannen — Hoe heb je het nu, lieve?» ging de Muis voort, terwijl ze zich tot Alice wendde.

«Nog even nat» zei Alice op bedroefden toon, «het schijnt mij heelemaal niet te drogen».

«In dat geval», zei de Dodo, opstaand, op plechtigen toon, «stel ik voor, dat de vergadering worde verdaagd ten einde onmiddellijk over te gaan tot het nemen van krachtdadiger maatregelen —»

«Spreek verstaanbare taal!» zei de Arend. «Ik begrijp de helft niet van die lange woorden en je zelf, geloof ik, evenmin!» En de Arend boog het hoofd om een glimlach te verbergen, terwijl enkele der andere vogels hoorbaar giggelden.

«Wat ik zeggen wou», zei de Dodo op bitsen toon, «is, dat de beste manier om droog te worden hierin bestaat, dat we een stembus-wedren gaan houden».

«Wat *is* een stembus-wedren?» zei Alice. Niet, dat ze dit zoo gaarne wilde weten, maar de Dodo zweeg

